

I dag er det sådan, at mere end fire femtedele af de offentlige midler til teatervirksomhed i Danmark går til de store byer, dvs. til København, Odense, Århus og Aalborg. Og jeg synes, det er den skæve fordeling af teatermidlerne, vi skal have gjort noget ved, og det er der netop mulighed for med det fremsatte lovforslag.

I lovforslaget tages der nemlig højde for den store forskel, som der er mellem et teaterliv i byen og et teaterliv ude på landet. Der er langt bedre mulighed for et varieret teaterliv i byen, end der er på landet. Derfor er det også rimeligt, at egnsteatrene uden for de store byer sikres en automatisk ret til at få refunderet halvdelen af udgifterne til deres egnsteatervirksomhed. Og lige så rimeligt er det, at storbyerne nu i samarbejde med Teaterrådet udarbejder 4-årige aftaler om fordeling af midlerne inden for en på finansloven afsat ramme.

Det bliver dermed i høj grad op til kommunerne selv at finde ud af, hvordan de økonomiske midler til egnsteatervirksomhed fordeles mest hensigtsmæssigt mellem de enkelte teatre. I den sammenhæng vil jeg gerne slå til lyd for, at der i samarbejdsaftalerne tages behørigt hensyn til børneteatrene, som ofte har til huse i byerne, og som man godt kunne frygte kom i klemme, når kommunerne skal til at fordele en begrænset sum penge mellem mange trængende teatre.

Ved at stille et minimumskrav til det samlede kommunale og amtskommunale produktionstilskud er der samtidig en vis garanti for kvaliteten. Vi kommer ud over problemerne med garageteatervirksomheden.

På den anden side kunne jeg godt have ønsket mig, at f.eks. Teaterrådet havde fået lidt større mulighed for at vurdere kvaliteten i egnsteatervirksomheden, for selvfølgelig kan teatergrupper med små budgetter også lave kvalitets-teater, og det problem får vi ikke løst med den model, som der lægges op til her i dag.

Jeg er nu glad for den opstartsmulighed, der er givet i lovforslaget, sådan at også små teatre har en mulighed for at komme i gang. Jeg kunne godt forestille mig, at vi skabte en ramme for en slags projektvugge for mindre egnsteatre, sådan at vi havde en mulighed for at sætte noget forsøgsvirksomhed i gang, altså støtte vækstlagene inden for egnsteaterområdet.

Ud fra en finanslovbetragtning er det en gevinst ved lovforslaget, at der nu bliver mere styr på tilskuddene til egnsteatrene, og det kan kun glæde Det Radikale Venstre.

På den baggrund skal jeg anbefale lovforslaget.

Kim Behnke (FP):

Debatten i dag bærer jo tydeligt præg af, at der er tale om en genfremsættelse af et lovforslag fra foråret. Jeg var ikke selv ordfører for Fremskridtspartiet på daværende tidspunkt, men kan jo af Folketingets forhandlinger se, at det var en endog overordentlig livlig debat, der var i foråret. Det forstås jeg godt.

Når man følger den debat, der er ude omkring i landet, så er det tydeligt, at det her er noget, folk hurtigt kan komme op at skændes om. Og det er jo klart: Når den store statskasse skal åbnes, er der mange forslag til, hvordan man skal gå på æblerov, og det er et æblerov, som vi i Fremskridtspartiet mener skal bringes til ophør.

Vi er modstandere af, at der overhovedet bliver ydet offentlige tilskud til teatervirksomhed – punktum! Jamen betyder det så, at vi skal lukke alle de her teatre? Nej, men det betyder, at teatrene skal have lov til at virke, hvis der er nogen, der vil betale for at se de forestillinger, der er i teatrene. Og det kan jo lade sig gøre.

Et teater, som ligger mig selv nærmest, nemlig Århus Teater, har jo gang på gang formået at have nogle ganske store succeser. I den her teatersæson har man et par forestillinger, som har været så eftertragtede, så overefterspurgte, at man har været nødt til at lave ekstraforestillinger. Men man har også haft nogle andre forestillinger, hvor man jo bestemt ikke har haft problemer med, at brandmyndighederne skulle gribe ind, fordi der var for mange i salen.

Eller sagt på en anden måde: Det, det handler om i danske teatre, er, at man opsætter nogle forestillinger, som publikum er interesseret i at betale for. Modargumentet er jo så ofte: Jamen så forstener teaterverdenen, for folk kender jo ikke det nye. Folk vil så gå efter det sikre.

Svaret er som for andre dele af samfundslivet: Jamen så er det overskuddet fra de sikre salgs-succeser, man bruger til at opsætte eksperimenterende teater og opsætte nye forestillinger, som måske ikke første gang, de kommer op, bliver en kassesucces, men så vil blive det anden eller tredje gang nogle år senere.

I det konkrete lovforslag gør ministeren meget ud af at fortælle, at nu mener man at have fundet en model, hvor man mere eller mindre har gjort alle tilfredse. Det er jo ingen sag, når lovforslaget den her gang koster 4 mio. kr. ekstra i forhold til, hvad forslaget kostede i foråret. Nu kan man jo sige, at alle kan blive tilfredse, bare checken er stor nok, for alt kan købes. Og i